

Костадинъ отскубна нѣколко тревички, изправи се, погледна широкия грѣбъ на баща си, засрами се отъ работата му и продължи да скубе. Заболѣ го кръстътъ и седна на земята. Между две лози той забеляза една саморасла тиква и извика на баща си:

— Татко, тукъ е израстла една тиква, да я изскубна ли?

Чичо Никола дойде при него, колѣнчи въ прѣстѣта, погали малката лозинка на тиквата и каза на сина си:

— Остави я да си расте. Тя е поникнала да ни каже нѣщо. Всѣко нѣщо на тоя свѣтъ се ражда да свърши по една работа!

Чичо Никола разрови земята около корена на тиквата, оправи лозинката и добави:

— Синко, това е Божи знакъ за тебе! Ще чакашъ и ще видишъ!...

Костадинъ се зарадва на башинитѣ си думи и до вечерята работи съ голѣмо усърдие...

Следъ пролѣтѣта дойде лѣтото. Нивитѣ узрѣха, узрѣ и гроздето. Единъ день, чичо Никола пакъ каза на малкия си синъ:

— Костадине, днесъ ще дойдешъ съ мене, отиваме на лозето!

— Какво ще правите на лозето? — попита го жена му.

— Имаме да свършимъ една малка работа. Много нѣма да се бавимъ.

Костадинъ не можа да се досѣти, като каква работа трѣбва да свършатъ на лозето. Седна на каруцата до баща си и презъ цѣлия пѣтъ се радва на веселото слѣнце.

Чичо Никола отпегна коня, завърза го за колелото на каруцата, следъ това улови сина си за рѣка и го отведе въ лозето. Спрѣха се предъ самораслата тиква. Костадинъ видѣ много червени тикви и се зарадва:

— Татко, колко много тикви! — и започна да ги брой.

— Колко сж?

— Деветъ.

— Хайде, азъ ще ги откъсна, а пѣкъ ти една по една ще ги отнесешъ на каруцата!

Тиквитѣ бѣха едри и тежки. Костадинъ съ мъжа ги пренесе на каруцата. Чичо Никола напълни голѣма кошница съ грозде и рече:

— Сега да си вървимъ въ село!

